

Sygn. akt III CSK 340/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Gminy W. [...] w K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta K.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, przyznanie nieruchomości
zamiennej, odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 maja 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych
tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, w której jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał trzy argumenty. Po pierwsze, istnienie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do tego, czy sądy państwowe są władne oceniać, czy poszczególnej żydowskie organizacje są instytucjami wyznaniowymi w oderwaniu od żydowskiego prawa wewnętrznego. W odpowiedzi na skargę kasacyjną trafnie wskazano, że kwestia ta nie jest istotnym zagadnieniem prawnym. Przede wszystkim prawo wewnętrzne żadnego związku wyznaniowego nie jest źródłem prawa powszechnie obowiązującego w RP, zatem sądy nie mają powinności ani go znać, ani stosować. Co więcej, dnia 1 września 1939 r. prawo to było inne niż obecnie (aktualne jest z 2006 r.) i choćby w świetle obecnie obowiązującego prawa wewnętrznego tego rodzaju podmioty można uznać za wyznaniowe, to nie były one podmiotami wyznaniowymi według prawa przedwojennego. Po drugie, w skardze kasacyjnej wskazano na potrzebę wykładni pojęcia: „inna wyznaniowa żydowska osoba prawna”. Pojęcie to rzeczywiście jest niejasne i z tego względu przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania mogłoby być potencjalnie uzasadnione. Należy jednak zauważyć, że kwestia ta została już wyjaśniona przez Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 9 lutego 2007 r., III CSK 411/06 (OSNC 2008, nr 1, poz. 9) oraz z dnia 19 marca 2009 r., III CSK 265/08 (niepubl.). w konsekwencji w sprawie III CSK 90/08 odmówiono przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, dostrzegając wyjaśnienie tego problemu w orzecznictwie. Skoro zatem stanowisko Sądu Najwyższego w tej kwestii jest jasne, a w skardze kasacyjnej brak argumentów uzasadniających jego zmianę, skarga nie zasługuje na przyjęcie jej do rozpoznania. Po trzecie, wskazuje się na tożsamą potrzebę wykładni prawa co w poprzednim punkcie z uwzględnieniem wyroku Sądu Apelacyjnego odmiennego od stanowiska Sądu

Najwyższego. Pomija się jednak to, że wyrok Sądu Apelacyjnego odnosił się tylko do pierwszego wyroku Sądu Najwyższego i nie dostrzega się, że Sąd Najwyższy miał możliwość weryfikacji swojego poglądu, to jednak w kolejnym rozstrzygnięciu utrzymał wcześniejsze stanowisko.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.